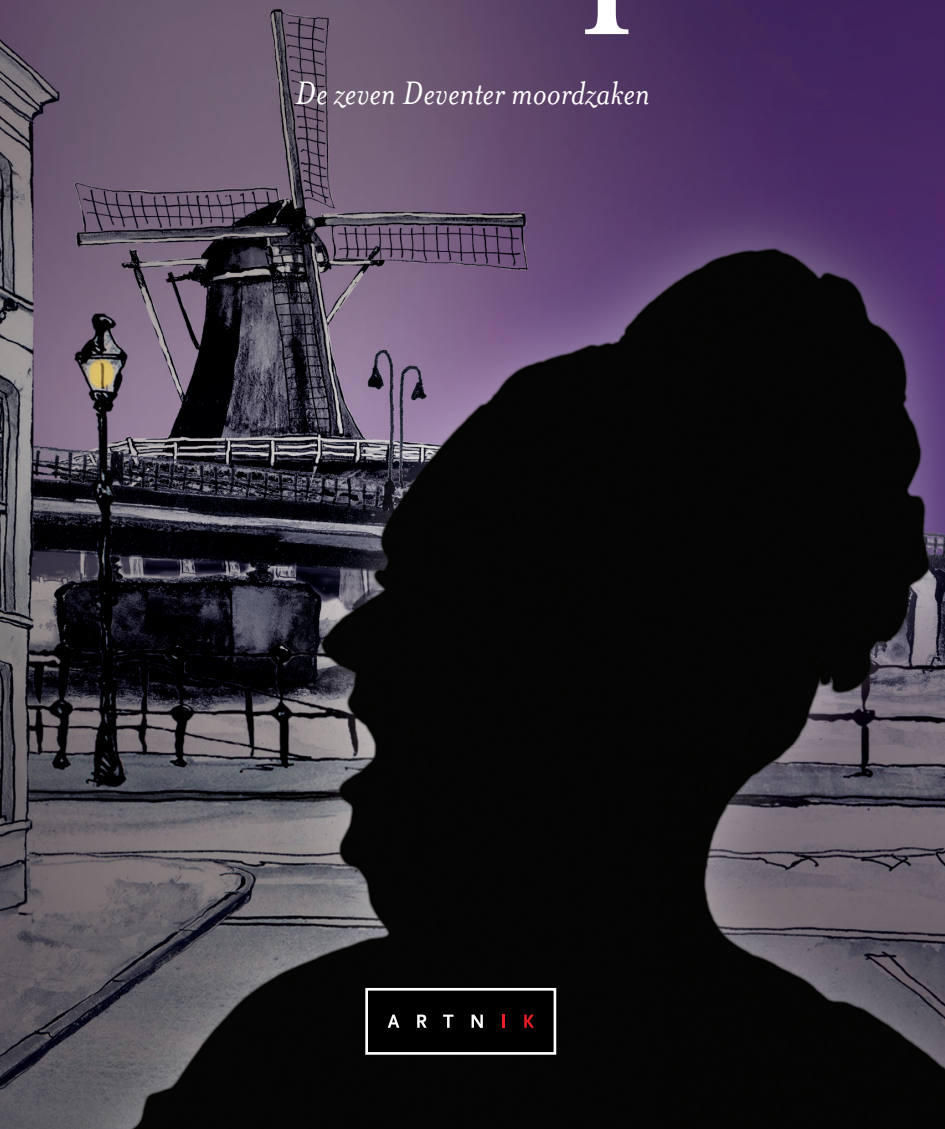

MARCEL VERRECK

Moordopera

De zeven Deventer moordzaken

ARTNIK

Moordopera

MARCEL VERRECK

Moordopera

De zeven Deventer moordzaken

ARTNIK

De uitgever bedankt de bedrijven en instanties die het verschijnen van dit boek mede mogelijk hebben gemaakt: Autoservice Wesepe, Grand Café Dikke van Dale, Eetcafé De Zevende Hemel, Guard Academy, Hotel De Vischpoorte, Parolo, Vlug Huisman Maarsingh Strafpleiters, Vrijwilligerscentrale Deventer en Zien & Gezien Worden.

Derde druk, december 2012

Tweede druk, december 2012

Eerste druk, november 2012

© Marcel Verreck & ArtNik uitgaven, Deventer

Omslagontwerp: Artnic *creatief in communicatie*, Deventer

Omslagillustratie: Hans Stempher, Deventer

Auteursfoto: Ben Kleyn

ISBN 978-94-90548-19-3

NUR 305 Literaire thriller

Behoudens uitzondering door de wet gesteld mag zonder schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n) op het auteursrecht cq. de uitgeefster van deze uitgave (ArtNik Deventer, telefoon +31(0)570 667100 of www.artnik.nl) door de rechthebbende(n) gemachtigd namens hem (hen) op te treden, niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of anderszins, hetgeen ook van toepassing is op gehele of gedeeltelijke bewerking. De uitgeefster is met uitsluiting van ieder ander gerechtigd de door derden verschuldigde vergoedingen voor kopiëren, als bedoeld in artikel 17, lid 2, Auteurswet 1912 en in het KB van 20 juni 1974 (Stb. 351) ex artikel 16b, Auteurswet 1912, te innen en/of daartoe in en buiten rechte op te treden.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the written permission of the publisher.

VOOR MIRJAM

ZONDAG 26 AUGUSTUS, 16.00 UUR

‘Waar ben ik in godsnaam terecht gekomen?’

Inspecteur Martin Taal kijkt vertwijfeld naar zijn vrouw Tanja. Ze lacht lief naar hem.

‘Ja gozer, dat is Deventer!’

Dat ‘gozer’ verwarmt zijn hart. Het is een Haags woord en hij is altijd blij om het te horen. En vooral uit de mond van zijn Tanja, Sallandse Tanja. De vrouw voor wie hij Den Haag, of beter nog, Scheveningen, heeft verlaten.

In de vijf jaar dat ze bij elkaar zijn, is er behoorlijk wat Haags in haar opwindende dialect geslopen.

‘Wat is dit?’ herhaalt Martin, quasi wanhopig.

Ze staan met alle inwoners van Deventer op de Welle.

Het is een bloedhete dag. Eind augustus. Normaal gesproken hebben wind en water een verkoelende werking. Nu, in deze opeengepakte massa, voelt alles warm en klef aan.

‘Luister, schatsje,’ volhardt Tanja in pesterig pseudo-Haags, ‘dit is nou de Deventer Badkuiprace.’

‘Oh ja?’ zegt Martin, ‘ik zie alleen maar water. Ze hebben zeker allemaal de stop eruit getrokken.’

‘Geduld, gozertje,’ glimlacht Tanja, ‘ze zijn al een tijdje onderweg van Gorssel en straks komen ze onder de brug door.’

‘Wie zijn ze? Wat komen ze doen?’

‘Je klinkt alsof je in functie bent.’

‘Een echte politieman is altijd paraat! Wat een pokkehitte trouwens.’

‘En dat zegt onze beachboy.’

Martin en Tanja kijken elkaar lachend aan.

Vijf jaar geleden. Het strand van Scheveningen. Daar begon het.

‘Ken je *Te land, ter zee en in de lucht?*’ herneemt Tanja.

‘Ja, natuurlijk,’ grinnikt Martin, ‘André van Duin met zijn

commentaar... al die in elkaar geplakte huisvlijt die in één seconde van een schans wordt geflikkerd... de grijpgrage kikvorsmannetjes... als er een meisje in de plomp ligt duiken ze er meteen op af... alsof ze ieder een eigen lichaamsdeel in veiligheid willen brengen... *Te land, ter zee en in de lucht...* wie heeft er in zijn jeugd niet urenlang naar zitten kijken? En dan al die varianten: 'Met een bons in de plons', 'Dood in de sloot...'

'Ho ho, rustig ventje,' kalmeert Tanja haar kwaakse geliefde, 'dit is de badkuipvariant.'

Ze legt uit dat de Badkuiprace inmiddels een echte Deventer traditie is: 'Ze zakken in zelfgemaakte vaartuigen de IJssel af. Bij de brug klinkt het startschot en dan is het wie het hardst peddelt. De finish is hier. Dit jaar voor de tiende keer.'

Martin spreidt zijn armen op dramatische wijze: 'Deventer! Mooie stad achter de IJssel. Plek van Cultuur! Boeken! Festivals! Dickens op Stelten! En bovenal... de Badkuiprace.'

'Even rustig, Mart,' zegt Tanja, 'je bent weliswaar niet in functie en de mensen kennen je nog niet echt, maar je blijft een drager van het gezag.'

Inderdaad, zo kan je dat zeggen. Als nieuwbakken aanwinst van de Deventer recherche is het misschien een goed idee niet bij iedere gelegenheid zijn Haagse slawafel open te trekken.

'Kijk, daar zijn ze!'

Er gaat een siddering van opwindning door de rijen.

Onder de brug verschijnen de eerste vaartuigen. Tanja haalt een verrekijker uit haar tas. Ze is als ervaren Badkuiprace-watcher op alles voorbereid.

'Kijk maar.'

Martin zet de kijker aan zijn ogen. Hij moet hardop lachen.

'Die zwemvesten hebben ze niet voor niets aan.'

'Er varen ook allerlei reddingsbootjes mee.'

'Ik schat dat de helft al voor Wilp ligt te spartelen in het water.'

'Die worden keurig opgevist.'

De bootjes worden steeds beter zichtbaar.

Het is een bont geheel. Alle mogelijke vormen zijn te herkennen.

Een zwaan. Een kerktoeren. Een molen. Een koe. Een leeuw.
Een voetballer met een Go Ahead Eagles-shirt aan.
'Let op,' zegt Tanja, 'even je oren dicht, nu gaat de burgemeester het startschot geven.'

'Wat een geweldige baan heeft die man,' grinnikt Martin.

Er klinkt een massieve knal, die nog even na-echoot.

De menigte juicht en zwaait naar de bootjes.

Ze zijn al vlakbij.

Het gaat best snel.

Niet zozeer door het armzalige gepeddel maar door de machtige IJsselstroom.

Onder luide aanmoedigingen passeert de leeuwenboot als eerste de finishlijn.

'Meedoen is belangrijker dan winnen,' legt Tanja uit.

Enige supporters hebben zich van de nodige kleding ontdaan en springen in het water om de helden te eren.

Martin ziet zelfs een buikige man met baard die geheel ontkleed te water gaat. Hij had dat liever niet gezien.

'Dat is de dorpsgek, Hendrik van Os, die is zo lijp als een deur.'
Lijp. Weer zo'n fijn Haags woord. *Lèp*. Wat heeft hij het toch getroffen met zijn Tanja.

Een paar vaartuigen halen de oever niet. De kikvorsmannen hebben het druk.

Langzaamaan bereiken de resterende drijvende wrakken de afmeerplaats aan de overkant bij het Worp-plantsoen.

'Zo, de pret is voorbij, neem ik aan,' zegt Martin, 'dan nu een pilsje op het terras van de Dikke van Dale. Toch?'

Voor een nieuweling in de stad is zijn terraskennis bovengemiddeld.

'Laten we gaan,' zegt hij met plotselinge haast, die een grootsteeds verleden verraadt, 'dadelijk is er geen plekje meer.'

Hij overziet nog eenmaal de rivier. Langzaam hebben de golfjes hun ritme hernomen, de meeste rimpelingen zijn uitgewaaid en verzwolgen door de oevers.

'Hè?'

Eén vaartuig lijkt niet van plan af te meren bij de Worp. Sterker nog, het stevent af op de andere oever.

‘Tan, geef mij die verreijker nog eens even.’

Het is de badkuip met de molen erop.

Door de lens ziet hij scherp de gefiguurzaagde wieken. Dagenlange arbeid. Menig uurtje in het schuurtje. Ze draaien zachtjes.

Hij focust op de stuurman. Die zit een beetje scheef. Licht voorovergebogen. En doet niet veel. Het bootje dobbert door. Het is al een brug te ver.

Een paar minuten later is Martin ter plekke.

De molenbadkuip heeft de andere oever bereikt.

Na een tedere kus met de walkant is de stuurman voorovergevallen.

Een van de kikvorsmannen heeft hem omgedraaid.

‘Het is Wiebe!’

‘Wie?’ vraagt Martin, ‘Wiebe?’

‘Hij is de molenaar van de Bolwerksmolen.’

Inspecteur Martin Taal van de Deventer recherche heeft aan één blik genoeg.

‘Dat was-ie.’

‘Jozef,’ zegt Teun, ‘Jozef Laros, dat was de beste die we hier hebben gehad.’

Martin Taal knikt. Dat heeft hij vaker gehoord. De naam van zijn voorganger wordt in het Deventer recherchecorps met respect uitgesproken.

‘En een gezellige vent,’ gaat Teun verder, ‘ik kende hem alleen uit de verte. Hij hield van het goede leven. Maar messcherp.’ Jozef Laros. Vier heikele moordzaken heeft hij de laatste jaren weten op te lossen.

‘En Ellen,’ zucht Teun, ‘ach Ellen.’

‘Zij vormden een koppel, toch,’ zegt Martin.

‘Ja, Ellen,’ droomt Teun hardop, ‘ze was eh...’

‘Ook heel goed in haar vak...?’ vult Martin aan.

‘Eh ja... ja... jazeker, heel goed,’ stamelt Teun.

‘En ze was zo te horen ook wel vrij goed in het zijn van een leuke vrouw... toch, Teun?’

Het onschuldige gezicht van de jonge rechercheur heeft een dieprode kleur gekregen.

Martin grinnikt.

‘Jaja, Teun! Vertel nog eens wat meer over Ellen.’

‘Nou ja, ze... ze... had een vriend, op een gegeven moment, ene Norman.’

‘Leuke vent?’

‘Eh ja, best wel’

‘En nu?’

‘Ze maken een wereldreis heb ik gehoord. Met fietsen. Niemand weet wanneer ze terugkomen. We kregen laatst een kaartje uit Vietnam...’

‘Nou, dat zal dan nog wel even duren... op de fiets. Best een eind.’

‘Ja, ja,’ zegt Teun verstrooid.

'En Jozef, die zit toch met zijn vrouw in Portugal,' vervolgt Martin, 'dat heeft de commissaris me verteld.'

'Ze rijden daar rond met een camper,' weet Teun, 'en ik geloof dat Jozef een boek schrijft.'

'Interessant,' zegt Martin, 'zijn memoires?'

'Ik begreep iets van een kookboek,' zegt Teun.

'Jammer,' zegt Martin, 'zoveel vakwijsheid mag toch niet verloren gaan. Misschien kan hij een combinatie maken...'

'Huh?'

'Nou, een boek over eten en moorden. Bij elke moord een bijpassend recept. Hoe je iets in de pan hakt bijvoorbeeld. En dan alle ingrediënten onder het kopje 'forensisch materiaal'.

Teun kijkt zijn collega verward aan.

Martin vervolgt met stalen gezicht: 'Hoofdstukje over goed slachten erbij en dan natuurlijk het geheime recept voor de goede oplossing.'

Dan breekt zijn grote Haagse smoelwerk open in een daverende lach: 'Kom op Teun, lijkt je dat geen mooi idee?'

Maar de jonge adjudant weet nog even niet van wat hij er mee aan moet.

Martin geeft hem een iets te harde klap op de schouder. 'Genoeg geluld. Elf uur, iedereen bij mij op de kamer. Ik wil alles weten over die dooie molenaar.'

Je zou Teun Alderlieste zijn 26 jaar niet geven. Hij komt uit Diepenveen, waar zijn vader een boerderij heeft. Een jongen van de streek.

Hij is verlegen en wordt daarmee nogal eens geplaagd door zijn collega's. Het is een kleine moeite om hem een kop als een boei te laten krijgen.

Maar Teun is slim.

Door die levenslange verlegenheid heeft hij één eigenschap in het bijzonder weten te ontwikkelen. Hij ziet en hoort alles. Zijn observatievermogen is vermaard. Zijn geheugen is bijkans fotografisch.

En hij is sneller dan menige computer.

‘Ik kan het wel intikken,’ zei Martin laatst, ‘maar Teuntje weet het toch al.’

In de korte tijd dat ze nu samenwerken is inspecteur Taal zeer op zijn side-kick gesteld geraakt.

Teuns rustige manier van doen, zijn bescheidenheid, zijn laconieke humor. Ze zouden weleens een heel goed koppel kunnen gaan vormen.

Alles is nieuw op het politiebureau. Door het al dan niet tijdelijke afscheid van Jozef en Ellen en het afzwaaien van een aantal andere oudgedienden is er bijna een geheel verse ploeg aangetreden.

Martin had de stiekeme hoop op een tijdelijke moordstop.

Maar zo werkt het niet. Nu ligt er weer een molenaar gestrekt.

Alles is nieuw, zelfs het bureau zelf. ’t Is al weer een paar jaar geleden dat de vertrouwde plek aan het Muggeplein verlaten werd voor het nieuwe gebouw aan de Snipperling. Je merkt aan alles dat het bureau nog niet als een tweede huid past.

Martin is blij dat hij domicilie houdt in het kleine politiebureautje aan de Keizerstraat. Een oud gebouw in het hartje van de stad.

Toch voelt hij zich als verse immigrant vaak een kat in een vreemd pakhuis.

Bijna elke avond heeft hij skypecontact met Piet Taal, hoofdinspecteur van de Haagse recherche en zijn grote voorbeeld.

‘Alles heeft tijd nodig, jongen,’ klinkt het dan uit de vaderstad.

‘Maar pa, ik weet soms niet waar ik moet beginnen,’ zucht Martin.

‘Luister knul,’ zegt Piet dan, ‘je bent allang begonnen, je staat er midden in. Kijk naar die mooie IJssel van jullie en begrijp: go with the flow! Het water stroomt vanzelf naar beneden. ’t Kan effe duren, maar zo is het wel. Hoe is het met de kleine Dennis?’

Het tweejarige kereltje is de oogappel van opa Piet.

'Geweldig, pa! 't Klepje blijft maar open gaan. En hij schijt als een reiger!'
'Goed zo, dat is het Haagse bloed.'
'Nou, ze kunnen hier anders ook goed gieren, hoor.'
Tanja, met de kleine man op de arm, komt hoofdschuddend de kamer binnen: 'Maffe Hagenezen!'
'Ze wordt steeds bijdehanter, pa.'
'Ja, Mart, we zitten in hetzelfde schuitje.'
Nu klinkt er rumoer aan de Haagse kant van de lijn.
'Jongen, je moeder wordt opstandig, ze wil haar kleinkind zien.'
Tanja zet de kleine Dennis pontificaal voor het scherm. Ze is populair bij haar schoonouders, al vanaf het moment dat Martin zijn exotische vangst mee naar huis nam.
'Dag pa!'
Maar opa en oma zitten al rare geluidjes te maken naar hun kleinkind.
Natuurlijk mist Martin zijn geboortestad, maar als hij naar zijn vrouw en zoon kijkt...
Zo is het goed.
En pa heeft gelijk: alles heeft tijd nodig.
Zal hij Teun nog even bellen voor een dwingende terras-inspectie op deze prachtige avond?
Misschien moet hij de goede knaap maar eens een keer niet in verlegenheid brengen.
Teun.
Zou onze Diepenveense detective de genoegens van de liefde ooit hebben gesmaakt? Moet hij hem met zijn Haagse bluf niet een beetje in het zadel helpen?
Teun is een leuke vent. Stoer ook. Maar ja.
Alles heeft tijd nodig.